

PARAULA I VIDA

La Pasqua de l'Esperit Sant

Celebrem la Pentecosta, la culminació de la Pasqua, amb el do de l'Esperit Sant. El do de l'Esperit Sant és fruit de la resurrecció del Senyor. Per això, la Pentecosta és la culminació i com la maduració de la Pasqua, realitat expressada popularment —però de manera molt profunda— dient que és la *Pasqua granada*.

El do de l'Esperit Sant i la resurrecció de Jesús no es poden separar. L'Esperit Sant ens ha estat donat per a la nova presència de Déu entre nosaltres. És per l'Esperit Sant que el Crist viu enmig nostre i en cada un de nosaltres. És per l'Esperit Sant que podem estimar. És per l'Esperit Sant que podem *veure* el Senyor —*veure* amb els ulls de la fe. És per l'Esperit Sant que podem acollir la persona del Crist

La vinguda de l'Esperit Sant. Taula de Jaume Serra, Museu Nacional d'Art de Catalunya (Barcelona)

ressuscitat en l'Església reunida, en l'Esclatura proclamada com a Paraula viva i eficaç, en els sagraments, en la vida, en les persones —sobretot en els més pobres— i en els mateixos esdeveniments de la nostra vida personal o de la nostra vida col·lectiva. És per l'Esperit Sant que podem passar a l'acció i donar la vida pels altres, a imitació del Crist, oberts a l'esperança del Regne de Déu.

Té una profunda coherència que s'hagi situat en la festa de Pentecosta la jornada sobre l'apostolat seglar. Tots els membres del Poble de Déu estem cridats a realitzar l'única missió de l'Església, que consisteix en l'evangelització, és a dir, a donar testimoniatge del Crist amb fets i amb paraules. Així, doncs, tots els batejats —preveres, diaques, religiosos, religioses, laics i laiques— tenim aquesta vocació eclesial i hem de col·laborar intensament en la pastoral evangelitzadora de la nostra Església diocesana de Barcelona.

L'evangelització del nostre país no es pot realitzar avui sense la col·laboració dels laics. Això exigeix per part dels pastors una obertura de mentalitat més gran perquè entenguin i acullin el *ser* i el *fer* del laic en l'Església, que és també alhora deixeble i missioner de Jesucrist.

En aquest context, en aquesta Pasqua de l'Esperit Sant, miro amb molta esperança l'enfortiment d'associacions cristianes, de moviments apostòlics, d'itineraris de formació cristiana, de comunitats cristianes i de nous moviments i noves comunitats. Tots aquests fets, com ens ha dit el Papa Benet XVI, són un signe esperançador.

La meva pregària i el meu desig és que totes aquestes realitats ajudin a fer que molts batejats assumeixin amb major responsabilitat la seva identitat cristiana i col·laborin més activament en la pastoral evangelitzadora.

Amb aquest mateix objectiu, recentment he adreçat una carta a tots els estaments i les institucions de la diòcesi —sobretot als consells pastorals de les parròquies, arxiprestats i al Consell Pastoral Diocesà— en què els demano que vulguin fer una valoració de l'aplicació del Pla Pastoral Diocesà que ara arriba a la seva conclusió, el qual ja al títol manifestava aquesta preocupació evangelitzadora: «Anuncieu a tothom l'Evangeli». La necessitat urgent de fer un treball molt evangelitzador demana la preparació del nou Pla Pastoral Diocesà i per això mateix he decidit fer aquesta consulta sobre els objectius que el nou Pla Pastoral hauria de tenir. Ja des d'ara agraeixo la col·laboració de tots, perquè cal que els objectius pastorals per als propers anys siguin fruit d'una àmplia aportació i d'un ampli consens de tots els estaments de la diòcesi.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

En record del beat Joan Pau II

La foto correspon a l'eucaristia celebrada a la catedral el passat 12 de maig en acció de gràcies per la beatificació de Joan Pau II. Una gran foto del Sant Pare polonès destacava en el presbiteri de la catedral. Presidí la celebració el cardenal Martínez Sistach, el qual, en l'homília, recordà aquestes memorables paraules: «No tingueu por! Obriu encara més, obriu de bat a bat les portes a Crist!» «Ell mateix ho va viure sempre —afegí el cardenal—, obrint a Crist la societat, la cultura i els sistemes polítics i econòmics». El passat dia 1 de juny, a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, es va celebrar l'acte acadèmic dedicat també a Joan Pau II en el qual varen glossar la seva personalitat i el seu ministeri el cardenal Camillo Ruini i els professors Pere Montagut, Jaume González Padrós, Joan Martínez Porcell i Armand Puig. (Foto: Agustí Codinach)

GLOSSA

Segellats per l'Esperit

En un parell de setmanes he participat en tres celebracions del sagrament de la Confirmació. Ambients diferents i un denominador comú: l'entusiasme dels nois i les noies que rebien el sagrament. Paraules encertades i encoratjadores dels bisbes, cadascun amb el seu estil personal, tots tres demanant la força de l'Esperit amb fe i amb convicció, convidant a un seguiment que esdevingui testimoniatge. Tres comunitats que han acompanyat els confirmands en la preparació gràcies a l'acció dels catequistes i que, en la celebració, s'afegiren a la seva joia.

Les comunitats aplegades en el nom del Senyor vivien intensament, amb l'actitud, les respostes, els cants i la comunicació pel ministeri del bisbe, del do de l'Esperit que completava la gràcia del baptisme i coronava els sagraments de la iniciació cristiana. Els adults recordaven la pròpia confirmació amb afecte i alguns, potser, amb enyor. Era un moment de reflexió. Els més joves desitjaven la seva, amb admiració pels qui la rebien aquell dia.

Arribat el moment de la imposició de les mans, ens embolcallava un silenci dens en contingut. El bisbe estenia les mans, gest carregat de significat que,

des dels temps dels apòstols, és el signe del do de l'Esperit. L'altre signe cabdal és la unció, que fa del cristià un ungit, ratificant la unció del baptisme. És el segell que marca amb el do de l'Esperit per participar més en la missió de Crist. Referma la unió a Crist per, des del seguiment, estimar i servir. El seu acompanyament, la seva força, el seu Esperit no faltaran als qui han estat confirmats.

Un dels bisbes, a l'homília, recordava a aquell estol de joves que el sagrament de la Confirmació «ens arrela més profundament en Déu Pare, que enforteix la nostra unió amb el Crist, que ens vincula amb més intensitat a l'Església, que envigoreix en nosaltres els dons de l'Esperit Sant i ens dóna força per ser testimonis de la fe». «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (Lc 4,18-19).

En les tres celebracions, el rés del parenostre ha tingut un caire especial, de redescoberta, de confiança, d'esperança.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Deja pasar sobre sí la desbordante alegría de la Resurrección, el luminoso encanto del Jueves de la Ascensión (cuando florecen los claveles), la Pascua de la venida del Espíritu Santo (cuando maduran ya en la planta todas las promesas de la primavera); y entonces, penetrado por todas ellas, una vez Cristo en el cielo y el Espíritu Santo predicando en la tierra, hinchadas las espigas, ardiendo el sol en el borde del estío y las retamas en flor como millones de cirios encendidos en el tabernáculo de los montes, estalla el misterio del amor, la Eucaristía.

(Corpus, fragmento. Barcelona, 29/05/1902)

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «¿No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadócia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Vinguda de l'Esperit Sant sobre Maria i els Apòstols. Pintura de Bernabé de Mòdena, National Gallery (Londres)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería.

Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12, 3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó».

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 12, 3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en su casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

Fortalesa i decisió

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42
 ■ **dimarts**: 2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48 ■ **dimecres**: 2Co 9, 6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18
 □ **dijous, Jesucrist, gran sacerdot per sempre**: Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20 ■ **divendres**: 2Co 11, 18.21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23
 ■ **dissabte**: 2Co 12,1-10 / Sl 33 / Mt 6,24-34 □ **diumenge** vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 4a setm.): Ex 34,4b-6.8-9 / Dn 3, 52a.52b.53.54.55.56 / 2Co 13, 11-13 / Jn 3,16-18.

Les nostres societats modernes, en general, fan la impressió de viure insatisfetes, marcades per la tristesa i l'avorriment. Tenim a la nostra disposició tota mena de comoditats materials i de mitjans tecnològics i ens queixem contínuament. És com si, tenint tantes coses, ens faltés l'essencial. I també les comunitats cristianes, almenys les occidentals, fan la impressió d'estar contagiades d'aquest ambient. Sembla que els falti força, esma, empena...

Els seguidors de Jesús estaven totalment desencisats després de la seva mort. Estaven tristos, tenien por, tot els resultava inexplicable. S'havien tancat, físicament i anímicament. No veien

sortida a la seva situació. De tal manera, que Jesús ha de tornar a trobar-los per fer-los reaccionar. Se'ls apareix ressuscitat, els transmet pau i alegria, i els diu: «Rebeu l'Esperit Sant». Jesús compleix la promesa que els havia fet de no deixar-los sols. L'Esperit serà la nova i eficaç forma de presència divina en el món.

El canvi que es produeix en ells és immediat. Des del moment en què reben l'Esperit de Jesús, els deixebles es desvetllen i se senten forts i animats. Obren portes i finestres i surten a proclamar amb valentia l'evangeli. Volen fer conèixer la bona notícia, que ara és completa, perquè saben que Jesús ha vençut la mort. I tothom els entén,

vinguin d'on vinguin i parlin la llengua que parlin. Perquè ells parlen des del cor, amb convicció i amb entusiasme. Perquè estan segurs d'allò que diuen: ho han escoltat, ho han vist i experimentat personalment.

Els cristians d'avui necessitem recuperar il·lusió, convicció, decisió. Ens cal tenir pau, alegria i força. El record dels primers seguidors de Jesús ens pot ajudar a reaccionar.

La festa de Pentecosta ens diu que per tornar a viure amb goig i ser testimonis creïbles de l'evangeli, l'únic que hem de fer és acollir el regal que ens fa Jesús ressuscitat: «Rebeu l'Esperit Sant.»

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Jacob (1) El Déu amagat

En dues ocasions el relat del Gènesi ens narra la trobada de Jacob amb Déu. El primer text és la lluita de Jacob amb Déu. Quan intentava travessar el gual del riu Jaboc, un afluent del Jordà que desemboca a la seva riba oriental, el patriarca ha de lluitar amb un personatge enigmàtic que no vol revelar el seu nom. Segons

el profeta Osees aquest desconegut era un àngel. En canvi, el text del Gènesi deixa entendre que és Déu mateix. En tot cas, és la trobada amb un personatge desconegut que representa el Déu amagat, el Déu ocult, el Déu que, per damunt de tot, és Misteri. Aquest episodi de l'Antic Testament ens revela, encara que sigui d'una manera primitiva, la inefabilitat de Déu.

En aquesta escena trobem un altre aspecte, conseqüència del primer, que és digne de destacar. La relació entre Déu i Jacob comporta una lluita. El personatge misteriós forceja amb la intenció d'escapar davant la resistència de Jacob. Finalment, el desconegut marxa, se'n va, abandona el patriarca, que queda mig ferit. Tal vegada aquesta narra-

ció posa de manifest que el contacte amb Déu no és fàcil. L'ésser humà se sent incòmode perquè no pot comprendre Déu. Vol atrapar-lo amb els esquemes mentals, però Déu s'esmuny de tots els paranys que li prepara l'home.

El segon text en el qual es descriu l'experiència de Déu de Jacob és el famós somni. Després d'haver arrabassat amb males arts l'herència al seu germà Esaú, aprofitant-se de la ceguesa del seu pare, Jacob fugí a les terres del seu oncle Laban per escapar de la venjança d'Esaú. Quan es dirigia cap a la ciutat d'Haran, es va posar a dormir en un indret i, somniant, va veure una escala que, des de la terra, anava fins al cel. Els àngels de Déu hi pujaven i baixaven. Quan es despertà digué: «Realment, el Senyor és present en aquest lloc i jo no ho sabia» (Gn 28,16). Aquesta escena ens diu que és Déu qui té la iniciativa de comunicar-se amb l'ésser humà. I també ens diu que fins i tot en l'inconscient hi ha una presència del Déu amagat que, malgrat tot, es comunica amb la persona humana.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

«¡Yo quiero ir al cielo!»

Se llama Marta Halcón de Villavicencio. Tiene 36 años. Es asesora de imagen y especialista en moda y belleza. Dedicaba buena parte de su tiempo a visitar, maquillar y resaltar la belleza de las jóvenes que están enfermas de cáncer en hospitales. El periodista Amilibia le pregunta:

—Usted resalta la belleza de las jóvenes enfermas maquillándolas...

—Sí, porque una vez maquilladas, al mirarse al espejo, se ven más guapas, sonríen y pasan un buen rato; se olvidan de su enfermedad. Además, quienes las vistan o tratan notan un cambio y se lo dicen a ellas. Y ello se convierte en un cumplido amable, cariñoso, halagador. Así viven unos momentos mejores. Son más felices.

—Y ¿cómo comenzó todo? ¿Por qué lo hace?

—Mi cuñada murió de cáncer de mama. En el hospital me di cuenta de que el tiempo que pasaba con ella maquillándola, resaltando su belleza y hablándole de cosas divertidas era un paréntesis feliz. ¿Por qué lo hago? Porque me sale de dentro, de mi interior...

—¿Qué le dicen las jóvenes enfermas?

—Me dan las gracias. Aunque ellas me dan más de lo que yo les doy.

—Usted debe querer ir al cielo, ¿verdad?

—Sí, yo soy de las que quiere ir al cielo. Soy católica, apostólica y romana. Creo en el cielo y en el infierno. Y creo, sobre todo, en el amor, en el perdón, en la verdadera vida. ¡Sí, yo quiero y espero ir al cielo!

J. M. Alimbau

SANTORAL

12. ✠ Diumenge de Pentecosta. Sant Joan de Sahagun, prev. agostí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. Dilluns. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dimarts. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. Dimecres. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-València 1865), vg. fund. adoratriu a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'A-

osta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.

16. Dijous. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.

17. Divendres. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. Dissabte. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

EDUCAR

Cómo prevenir los corrosivos celos

Que a nadie le quepa duda de que los celos son unos sentimientos normales en una fratría o grupo de hermanos. Basta con que haya dos hijos en una familia para que se plantee

algún grado de rivalidad que conduzca a tener celos.

Los celos son la primera experiencia que recibe el niño de la competitividad social, que se desarrolla en el microcosmos que es la familia. Y son una experiencia perfectamente constructiva. Que no lo sean depende casi siempre de la actitud de los padres, que pueden convertir la competencia natural entre hermanos en celos ansiosos y hostiles.

La función esencial de los hermanos es facilitar la socialización del niño. Esta adaptación social se consigue por el paso de la rivalidad a la amistad y, luego, a la colaboración.

La primera medida preventiva de los celos es el conocimiento por parte de la familia de que los niños sienten celos, tanto si son evidentes como si permanecen ocultos. Es fundamental que el niño tenga la seguridad de que sus padres no le retirarán el afecto cuando nazcan otros hermanos. ¡Cuidado con los preparativos para recibir al que está por llegar, no vaya a ser que se descuide y margine a los que ya están en este mundo! Aviso a los componentes de la familia amplia: no hay que dejarse llevar por *favoritismos* hacia determinados nietos, sobrinos, ahijados o niños preferidos.

Unos sencillos consejos: no cree rivalidad ni comparaciones entre los hijos. Utilice comentarios motivadores como: «Ayuda a tus hermanos, que papá ahora está ocupado»; y enséñeles, sobre todo, a compartir. Una buena receta —que a mí me ha dado buen resultado con mis cuatro hijos, ya que así me lo han reconocido— es la siguiente: *trate a cada uno de sus hijos como si fuese hijo único*.

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

BERNAT JULIOL

Compromís definitiu

Avui diumenge, a les 11 del matí, el G. Bernat Juliol signarà el seu compromís definitiu amb la comunitat benedictina de Montserrat i serà consagrat com a monjo per la seva professió solemne. A la cerimònia, presidida pel P. Abat, Josep M. Soler, hi assisteix tota la comunitat, que actualment està formada per una setantena de monjos. El G. Bernat, de 32 anys, és llicenciat en dret i un dels més joves d'una comunitat d'edats i procedències molt diverses. «La convivència amb tots ells és, evidentment, motiu de creixement tant a nivell personal com espiritual; però la comunitat és també quelcom més, té una dimensió sobrenatural a través de la qual Déu se'ns manifesta i ens fa conèixer la seva voluntat», afirma el nou monjo.

Què representa aquest pas que fas avui?

La professió monàstica solemne és l'acceptació definitiva de la vocació que s'ha rebut de Déu. Representa la donació total d'un mateix a fi de viure l'Evangeli amb plenitud segons la Regla de Sant Benet, lliurant-se al seguiment de Crist i al servei de la seva Església. És, a la vegada, un motiu d'acció de gràcies al Senyor per la seva bondat i el seu amor.

En un món en què triomfa la provisionalitat, com un jove s'atreveix a lligar-se per sempre?

El compromís de la professió solemne, que és per a tota la vida, exigeix esforç i treball per tal de mantenir-se fidel a la vocació monàstica. Així mateix, també cal humilitat per aprendre dels propis errors i continuar avançant. Però, per damunt de tot, cal la confiança en l'ajut de Déu, que condueix sempre els nostres passos i mai no ens abandona.

Què et dona Déu per què ho deixis tot i li ofereixis la teva vida?

La fe dona sentit a la vida. Per això a mesura que cerquem Déu i ens hi apropem, anem descobrint qui som i quin és el motiu de la nostra existència. El monjo vol viure profundament aquest camí de recerca de Déu segons el que diu la Regla de Sant Benet; és a dir, a través de la pregària, de la comunitat i del treball.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Catedral de Barcelona. Cada últim dissabte de mes (10.30 h), conferència a la Sala de la Mercè. El 18 de juny: «La catedral i la Sagrada Família. Visites comparades». Activitat gratuïta que pot servir per esdevenir monitor i voluntari de la catedral. Més informació en acabar la conferència al t. 933 152 213 o a voluntariscatedral@yahoo.es.

Jornades d'Estudis Franciscans. Organitzades per la Família Franciscana de Catalunya amb el títol «Clara d'Assís i la mística femenina dels segles XII-XIII», el dia 17 de juny (de 10 a 18 h) a la Facultat de Teologia (c/ Diputació 231), amb Victòria Ciriot, Lúcia Roig i Teresa Pujal; i el dia 18 al Monestir de Pedralbes (Baixada del Monestir 9), amb Teresa Forcades, Anna Castellano i J. Manuel Vallejo (de 10 a 19 h). Entrada lliure.

40 hores d'oració al Santíssim Sagrament. Dies 13 al 15 juny, Oratori de la Santa Faç (c/ Jonqueres 15, pral. 1a); dia 16, Pquia. M. D. de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent 110) i Pquia. Sant Joan Maria Vianney (c/ Melcior de Palau 56); dia 17, Pquia. Sant Agustí (pl. Sant Agustí 2); dies 16 i 17, Església de l'Immaculat Cor de Maria (pl. Dr. Robert s/n, Sabadell); dies 18 i 19, Capella Marcús (c/ Carders 4).

Germanes Esclaves del Sagrat Cor (c/ Mallorca 234). Dijous 16 juny (12 h), adoració al Santíssim i Eucaristia a continuació (12.30 h).

Parròquia de Sant Antoni de Pàdua de Llefià (Badalona). Celebració dels 50 anys de la parròquia i els 75 anys de la construcció de la capella. Demà, 13 de juny, missa de Sant Antoni de Pàdua (12 h), presidida per Mons. Sebastià Taltavull. Benedicció del pa de St. Antoni. Processó de St. Antoni amb el cant dels goigs. Traca en honor del sant a càrrec del grup de diables Kapaoltis i moixigangues. Després, dinar de germanor als locals parroquials. El 3 de juny hi hagué el pregó de la festa major i el 10 de juny missa amb cants *rocieros*; a partir del 22 de maig exposició històrica de la parròquia, i el 12 de juny (18 h) hi ha una taula rodona sobre la història de la parròquia.

Fundació Valldejuli (pg. Maragall 378). Dissabte 18 juny (11 h) el cardenal Martínez Sistach presidirà una eucaristia conce-

LA SAGRADA FAMÍLIA SEGONS GAUDÍ

Una veritable explosió simbòlica

La Sagrada Família és tota ella una invitació a allò que l'ésser humà pot fer de més sublim aquí a la terra: donar glòria a Déu. La Sagrada Família és un *tour de force* gegantí per tal de bastir la ciutat de Déu, la nova Jerusalem, la ciutat santa per excel·lència, en ple centre d'una ciutat cosmopolita, abocada al mercat i als negocis, però necessitada d'un espai carregat de sacralitat.

La tensió extrema entre les dues realitats (la sagrada i la profana) explica el caràcter *excessiu* de la Sagrada Família (tot és enorme, gairebé desmesurat, amb relació a altres grans esglésies) i explica particularment l'explosió simbòlica que s'hi desplega.

Però el simbolisme no és un afegit ni una ornamentació intel·lectual o piadosa: el sentit segon (simbòlic i al·legòric) forma part del sentit primer, millor dit, hi està inclòs. Per això la matèria rep una qualitat espiritual, la pedra ha quedat espiritualitzada, en virtut precisament del simbolisme que hi és inscrit, que la traspasa i la penetra. No es tracta, doncs, d'una desmaterialització sinó d'una espiritualització de la matèria.

Gaudí no utilitza el simbolisme per posar distància entre la seva obra i el qui la contempla, sinó perquè aquest entri en la profunditat de l'univers que l'arquitecte li posa davant dels ulls. El simbolisme atrau, estableix una complicitat o, més ben dit, una comunió entre la basilica i el qui hi entra, i aquesta comunió és destinada a desvetllar o a intensificar els registres espirituals de cada persona.

La Sagrada Família no és una capsula tancada, un laberint, una endevinalla, però tampoc no és tota ella comprensible a primer cop d'ull. Gaudí no *escriu* en pedra una *Biblia pauperum* sinó que concep una grandiosa catequesi mistagògica (introducció al misteri) relativa al cristianisme: si algú comprèn la Sagrada Família comprendrà el cristianisme, i si algú comprèn el cristianisme comprendrà la Sagrada Família. Gaudí, sense voler-ho o volent-ho, es converteix en un guia que no parla sinó que fa parlar la seva obra. El simbolisme no és hermètic sinó destinat a la comprensió.

Armand Puig i Tàrrach

La Sagrada Família segons Gaudí, Edicions Pòrtic (Grup 62)

lebrada amb motiu de l'any jubilar de la Congregació de Germanetes dels Pobres de Sant Pere Claver, que vetllen per aquesta institució.

Església de Sant Gaietà-P. Teatins (c/ Consell de Cent 293). I) Divendres 17 juny (22 h), concert: Scivias i Formació Vocal-Instrumental. Programa: Ad celestem harmoniam. Música i visions d'Hildegarda de Bingen i Herrada de Hohenburg. Preu: 10 euros. II) Diumenge 19 (18 h), Cor Cantus Barcelona, amb Alfred Cañamero, piano i direcció. III) Dilluns 20 (20.30 h), Escola Musicant, corals joves i grans. Dir. Eulàlia Caso.

EXERCICIS I RECESSOS

Vuit dies d'exercicis a la Cova de Sant Ignasi. Juliol: de l'1 al 10, dirigit per José I. González Faus (en castellà); de l'11 al 20, per Oriol Tuñí (català, amb Ev. Lluç); del 21 al 30, per Josep Rambla (català); del 31 juliol al 7 d'agost, per Xavier Melloni (Exer-

cicis de Contemplació); del 16 al 24 d'agost, per Victoria Hernández (castellà); del 16 al 25 d'agost, per Jordi Font, Lluís Muñoz i M. Valls (personalitzats). Setembre: del 8 al 17, per Adolfo Chércoles (castellà); i del 23 set. al 2 d'octubre, per Xavier Melloni (castellà). Info. i inscrip. tel. 938 720 422 o recepcio@covamanresa.cat.

Ejercicios en la Casa de espiritualidad «María Antonia París» (c/ Major de Sarrià 169). Del 19 al 28 junio, dirigitos por el P. Francesc Xammar, SJ; del 5 al 14 julio, dirigitos por el P. Jaume Boada, t. 932 037 212.

BREUS

Visita dels Germans de Sant Gabriel. El dia 12 de maig passat el cardenal Martínez Sistach rebé un grup de germans de Sant Gabriel, coneguts també popularment com Germans Gabrielistes, que regenten un col·legi a la Gran Via de les Corts Catalanes, n. 1196, i un altre col·legi al carrer

de Ricard n. 8, de Sant Adrià de Besòs. En la foto, d'esquerra a dreta, el germà Àngel Llana, provincial, el germà René Delorme, superior general, el senyor cardenal Martínez Sistach i el germà José Thottiyil, vicari general de la congregació.

Reconeixement als voluntaris de Càritas a Hostafrancs. Els Amics de la Història i les Tradicions d'Hostafrancs, a proposta de diferents entitats del barri, han atorgat el Premi dels Valors Humans al grup de voluntaris de Càritas. Són un grup de 38 voluntaris del barri, entre els quals hi ha alguns immigrants, que ajuden facilitant aliments bàsics a 200 famílies del barri afectades per la crisi econòmica. Va rebre el guardó la germana Núria Agustí, carmelita vedrua, com a animadora d'aquest grup de voluntariat.

LLIBRES

Diari espiritual de Francesc de Borja.

Presentat el 26 de maig a la Llibreria Claret, és la primera traducció catalana, publicada per Ed. Tres i Quatre i l'Institut Internacional d'Estudis Borgians (IIEB), com a col·lofó a les celebracions dels 500 anys del naixement del *sant duc* Borja. En l'acte, Marià Carbonell, representant de l'IIEB, resumí les principals aportacions del centenari borgià; la prof. Doris Moreno (UAB) va ressaltar la importància de Borja en la història de la Companyia; i el traductor i editor del volum, Joan Iborra, i el prologuista, Josep M. Benítez, S.I., destacaren la complexitat literària i espiritual d'aquest text injustament relegat.

PALABRA Y VIDA

La Pascua del Espíritu Santo

Celebramos Pentecostés, la culminación de la Pascua, con el don del Espíritu Santo. Este es fruto de la resurrección del Señor. Por eso Pentecostés es la culminación y como la maduración de la Pascua, realidad expresada popularmente —pero de manera muy profunda— diciendo que es la *Pascua granada*.

El don del Espíritu Santo y la resurrección de Jesús no se pueden separar. El Espíritu Santo nos ha sido dado para la nueva presencia de Dios entre nosotros. Por el Espíritu Santo Cristo vive en medio de nosotros y en cada uno de nosotros. Por el Espíritu Santo somos capaces de amar. Por el Espíritu Santo podemos *ver* al Señor —*ver* con los ojos de la fe. Por el Espíritu Santo podemos acoger a la persona de Cristo resucitado en la Iglesia reunida, en la Escritura proclamada como Palabra viva y eficaz, en los sacramentos, en la vida, en las personas —sobre todo en los más pobres— y en los acontecimientos de nuestra vida personal o de nuestra vida colectiva. Por el Espíritu Santo podemos pasar a la acción y dar la vida por los demás, a imitación de Cristo, abiertos a la esperanza del Reino de Dios.

Tiene una profunda coherencia que la jornada sobre el apostolado seglar haya sido situada en la fiesta de Pentecostés. Todos los miembros del Pueblo de Dios estamos llamados a realizar la única misión de la Iglesia, que consiste en la evangelización, esto es, en dar testimonio de Cristo con hechos y con palabras. Así, pues, todos los bautizados —presbíteros, diáconos, religiosos, religiosas, laicos y laicas— tenemos esta vocación eclesial y hemos de colaborar intensamente en la pastoral evangelizadora de nuestra Iglesia diocesana de Barcelona.

La evangelización de nuestro país no puede realizarse hoy sin la colaboración de los laicos. Esto exige por parte de los pastores una mayor apertura de mentalidad para que entiendan y acojan el *ser* y el *hacer* del laico en la Iglesia, que es también a la vez discípulo y misionero de Jesucristo.

En tal contexto, en esta Pascua del Espíritu Santo, miro con mucha esperanza el crecimiento de asociaciones cristianas, de movimientos apostólicos, de itinerarios de formación cristiana, de comunidades cristianas y de nuevos movimientos y nuevas comunidades. Todos estos hechos, como nos ha dicho el Papa Benedicto XVI, son un signo esperanzador.

Mi oración y mi deseo consisten en que todas estas realidades ayuden a que muchos bautizados asuman con mayor responsabilidad su identidad cristiana y colaboren más activamente en la pastoral evangelizadora.

Con este mismo objetivo, recientemente he dirigido una carta a todos los estamentos e instituciones de la diócesis —sobre todo a los consejos pastorales de las parroquias, arciprestazgos y al Consejo Pastoral Diocesano— en la que les pido que valoren la aplicación del Plan Pastoral Diocesano que llega ahora a su conclusión, el cual ya en su título manifestaba esta preocupación evangelizadora: «Anunciad a todos el Evangelio». La necesidad urgente de realizar un trabajo muy evangelizador comporta la preparación del nuevo Plan Pastoral Diocesano y por ello he decidido hacer esta consulta sobre los objetivos que el nuevo Plan Pastoral debiera tener. Ya desde ahora agradezco la colaboración de todos, porque es necesario que los objetivos pastorales para los próximos años sean fruto de una amplia aportación y de un amplio consenso de todos los estamentos de la diócesis.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona